

чином, квазіімперативні конструкції вимагають комплексного перетворення при перекладі німецькою мовою [5].

Література

1. Бирюлин Л.А. Презумпции побуждения и прагматика императива. Типология и грамматика. Москва: Наука, 1990. с. 162-173.
2. Боднарук Е. В. Семантика и прагматика императива (на материале немецкого языка) // Вести. Новосиб. гос. ун-та. Серия: Лингвистика и межкультурная коммуникация. 2018. Т. 16, №3. С. 67-76.
3. Валгина Н.С. Теория текста. Москва: Логос, 2003. 279 с.
4. Крекич Й. Побудительные перформативные высказывания. Москва, 1993. 241 с.
5. Полонская А. Б. Локтионова К. В. Особенности перевода квазиимперативных конструкций с русского языка на немецкий. 2003.
6. Черников М. О. Реализация императивных иллокуций в текстах деловой корреспонденции (на материале немецкого языка). Вестник СПбГУ. Сер. 2, 2003, вып. 4 (№26).

ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ПРИ ПІДГОТОВЦІ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ

Литвиненко К.А. студентка

Ярмак Т.В., к.с.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Анотація. Проаналізовано інноваційні методи навчання у вищих закладах освіти.

Ключові слова. Контекстне навчання, імітаційне навчання, метод проблемного навчання, метод повного засвоєння, дистанційне навчання

Annotation. Innovative teaching methods in higher education institutions are analyzed.

Keywords. Contextual learning, simulation learning, problem-based learning method, full learning method, distance learning.

Світ не стоїть на місці. З кожним роком все більше і більше з'являється нових чи вдосконалених технологій, які поліпшують умови людей. Зараз неможливо уявити життя без комп'ютерів, телефонів, інтернету та інших інновацій. Це торкнулося усіх сфер життя людини, починаючи з клінінгових компаній, які мають вдосконалені пристрої для прибирання, такі як, наприклад, роботи-пилососи, та закінчуючи інноваційними методами ведення міжнародної діяльності країни.

Наразі актуальним стає питання і поліпшення умов надання освіти, через те, що в Україні існує певний перелік проблем, які вимагають їх подолання. Серед цих проблем - невідповідність підготовки фахівців реальним потребам роботодавців, зменшення рівня освіти, зменшення залучення студентів до

наукових досліджень значний рівень корупція, відсутність бажання залучення європейських і світових технологій навчання.

Необхідно, щоб університет не просто надавав якийсь матеріал, а ще й залучав студентів до співпраці. Студентська аудиторія це не місце, де студент слухає і вирішує завдання по чіткому плану, студентська аудиторія повинна бути творчою лабораторією. Та на жаль, як викладачі університету, так і студенти цього не розуміють. Тому що це легко, коли щось готує даєш та щось готує отримуєш. Але з такими методами навчання про висококваліфікованих фахівців годі мріяти.

На сьогодні необхідно залучати інноваційні методи до навчання та викладання. Під цим розуміється використання інформаційних програм, методів подання інформації.[1]

В аналітичній доповіді ЮНЕСКО «Сталий розвиток після 2015 р.» наголошується на те що у нову інформаційну епоху саме вища освіта має стати основоположним елементом прогресу, а інновації у різних сферах суспільної діяльності повинні містити в собі високий динамізм, швидку зміну знань, інформації, технологій.[2]

Найбільш популярними інноваційними методами навчання, які дозволяють використовувати нові технології викладання є: контекстне навчання, імітаційне, проблемне, метод повного засвоєння знань та дистанційне навчання. Розглянемо більш детально кожен з них.

Контекстний метод навчання при підготовці фахівців полягає у включенні у програму навчання розв'язання певних проблем, які можуть виникнути у фахівця під час робочого процесу. Однією з умов проведення контекстного навчання, на думку вченого М.В. Левківського, є вміння викладачів нестандартні завдання, розв'язувати задачі, які засновані на реальних умовах, моделювати навчальні ситуації та інше. Основною рисою при контекстному методі навчання є моделювання предметного і соціального змісту майбутньої професійної діяльності, за допомогою впровадження реальних ситуацій. Пов'язаних з професійною діяльністю.

Можна надати приклад запровадження цього методу навчання. На лекції викладач формує якусь проблему. На першому етапі потрібно надати студенту перелік існуючих підходів до вирішення цієї проблеми. Матеріал надається в електронних чи друкованих версіях, в яких описано та обґрунтовано позитивні і негативні риси кожного з цих підходів. На другому етапі студент має можливість самостійно обрати підхід до вирішення поставленої задачі; викладач не повинен тиснути на нього власним авторитетом й не вимагає слідувати його точці зору, заохочує студентів до власних оціночних суджень. Студенти формують порівняльну характеристику цих підходів і надають обґрунтовану думку щодо найбільш ефективного із власної точки зору. За таких умов формується предметний контекст майбутньої професійної діяльності.[3]

Наступним методом є імітаційне навчання. Це є близький метод до контекстного навчання, але вирішення проблеми відбувається у колективі. До

засобів впровадження інноваційного навчання відносять: ігрові технології, соціально-психологічні тренінги, навчання у співробітництві, дискусійні технології. Вони дозволяють створити особистісно-орієнтований підхід навчання у різних ситуаціях. Студенти мають можливість проводити дискусії, обговорювати варіанти розв'язання проблем, будувати логіку дослідження, а також приймати певні рішення за власним розсудом. Адже для того, щоб бути професіоналом у свої справі потрібно володіти як інтелектуальними, так і комунікативними здібностями.[4]

До ігрових імітаційних форм відносяться:

Розігрування ролей (інсценівка) – аналіз певних ситуацій в ігровий спосіб.

Ігрове проектування – практичне заняття, суть якого полягає в розробці інженерного, технологічного, конструкторського й іншого видів проектів в ігрових умовах, що максимально відтворюють реальність.

Стажування з виконанням посадової ролі – форма й метод активного навчання конкретного типу, при якому «моделлю виступають сама дійсність, а імітація зачіпає в основному виконання ролі (посади).

Ще одним з різновидів двох перших методів є метод проблемного навчання. Проблемне навчання — це така організація процесу навчання, сутність якої полягає в утворенні в навчальному процесі проблемних ситуацій, вирішенні та вирішенні студентами проблем. Слід наголосити, що проблемне завдання, що ставиться перед студентами, має відповідати їх інтелектуальним можливостям: бути досить складним, але водночас можливим до розв'язання завдяки тим навичкам мислення, які сформовано у студентів, володінню ними узагальненим способом дій та достатнім рівнем знань. Пропонуючи проблемне завдання, викладач повинен урахувати реальний рівень знань студентів.

Наведено перелік етапів, які включає проблемне навчання:

- створення проблемної ситуації (запропонувати учням її вигадати чи знайти в мережі);
- формулювання проблеми (правильне формулювання проблеми істотно полегшує пошук рішення та робить очевидним шлях до нього);
- складання плану дій (що нам треба дізнатися для розв'язання проблеми, яка інформація є ключовою, а яка другорядною);
- висунування гіпотез (сюди входить прогнозування варіантів дій та можливих наслідків);
- перевірка висунутих гіпотез (можливо, у вигляді імітації діалогу сторін, експерименту, вирішення проблеми);
- аналіз результатів перевірки гіпотез, висновки і узагальнення.

Колись Я.А. Коменський висунув ідею «Всіх навчити всьому» та чи можливо це? В цьому і полягає сутність наступного методу – повного засвоєння. Цей метод запропоновано психологами Дж. Керолл та Б. Блум.

Дж. Керолл запропонував зафіксувати саме результати навчання. У цьому випадку всі параметри умов будуть змінюватись внаслідок підстроювання під досягнення усіх учнів заздалегідь заданого результату.

Цей підхід був розвинутий Б. Блумом. Він запропонував, що здібності учня визначаються його темпом навчання не при фіксованих, а при оптимально підібраних для конкретної дитини умовах. Б. Блум вивчав здібності учнів у процесі навчання різних дисциплін в умовах, коли час на вивчення матеріалу не обмежувався. На основі цього він виділив три групи учнів:

1. малоздібні учні(близько 5 %), які не в змозі досягнутих заздалегідь поставленого рівня знань і умінь навіть при великому терміні навчання;
2. талановиті учні(близько 5 %), які можуть вчитися у високому темпі, виконувати складні завдання;
3. звичайні діти(близько 90 %), здібності до засвоєння знань та вмінь яких визначаються витратами навчального часу.

На основі цього аналізу була висунута пропозиція:при правильній організації навчання і особливо при знятті жорстких часових обмежень близько 95 % учнів можуть повністю засвоювати весь зміст навчання.

І останнім методом, але не найменш важливим є дистанційне навчання, яке особливо набуло популярності останні роки. Зараз на дистанційне навчання перешли різні курси, з'явилися цілі дистанційні школи. Дистанційне навчання – це сукупність технологій, що забезпечують доставку студентам основного обсягу навчального матеріалу, інтерактивна взаємодія студентів і викладачів у процесі навчання, надання студентам можливості самостійної роботи з навчальними матеріалами.

Так як основою дистанційного навчання є саме самостійна робота студента, то в здобувачів повинна бути висока мотивація до навчання. Як студент, так і викладач мають володіти комп'ютерною технікою.

Засобами, що забезпечують у дистанційному навчанні використання усіх форм взаємодії, є сучасні інформаційні телекомунікаційні технології, які дають студентам змогу самостійно долучатися до найрізноманітніших інформаційних джерел. Найбільш поширеними засобами організації дистанційного навчання на сьогодні є засоби, що базуються на Інтернет-технологіях – електронна пошта, відеоконференції, чати, форуми, веб-сайти, онлайн-бібліотеки, файли розсилок. Усі ці засоби часто комбінуються з традиційними друкованими матеріалами.[5]

Отже, інноваційні технології навчання – шлях до підвищення якості професійної освіти, зацікавленості студентів у навчанні. Вони дають змогу диференціювати та індивідуалізувати процес навчання, сформувати особистість фахівця. Сприяють формуванню комунікативних якостей, активізують розумову діяльність. За інноваційними технологіями підготовки фахівців майбутнє.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бібліотека методичних матеріалів/Матеріал на тему «Інноваційні технології навчання при підготовці кваліфікованих робітників в системі професійно-технічної освіти»/Офіційний сайт vseosvita.ua. URL: <https://vseosvita.ua/library/innovacijni-tehnologii-navcanna-pri-pidgotovci-kvalifikovanih-robotnikiv-v-sistemi-profesijno-tehnicnoi-osviti60196.html>

2. Бистрова Ю. В. Інноваційні методи навчання у вищій школі України / Ю. В. Бистрова // Концептуальні засади становлення інноваційного суспільства в Україні : монографія / К. М. Андрющенко [та ін.] ; за ред.: Ю. Є. Атаманової, Г. П. Клімової. – Харків, 2015. – 6.3. – С. 426–438.
3. Шустова Н.Ю. Контекстне навчання як умова формування основ професійного самовдосконалення майбутнього вчителя початкової школи//Матеріали наукової конференції ЦДПУ. – 2015.-84 с.
4. М. Пельчер, І. Стойко Імітаційні технології як сучасна технологія вдосконалення освіти.-УДК 338 – 1с.
5. Про дистанційне навчання/ Офіційний сайт dut.edu.ua. URL:[Про дистанційне навчання :: Організаційно-методичний Центр новітніх технологій навчання :: Державний університет телекомунікацій \(dut.edu.ua\)](http://dut.edu.ua)

ФОРМУВАННЯ ДУХОВНИХ ТА СВІТОГЛЯДНИХ ЦІННОСТЕЙ СУЧАСНОГО ФАХІВЦЯ

Шибко Є.О., студентка

Ярмак Т.В., к.с.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Анотація. Проаналізовано важливість духовних та світоглядних цінностей при навчанні сучасного спеціаліста. Ключові слова. Духовні цінності, культурні цінності, професійні якості, особистість, вищий навчальний заклад. Annotation. The importance of spiritual and ideological values in the training of a modern specialist are analyzed. Keywords. Spiritual values, cultural values, professional qualities, personality, higher education institution. Останнім часом серед суспільства спостерігається духовна спустошеність загалом, що також має негативний вплив на розвиток освіти. Сучасний фахівець перетворюється на бездуховну інтелектуальну машину. Втрачається бажання самовдосконалення, відбувається духовна і культурна деградація. З'являється необхідність акцентувати увагу на духовнокультурному розвитку особистості студента. На формування особистості впливає багато факторів. Особистість розвивається в процесі її соціалізації, виховання й саморозвитку. Є три групи обставин, за яких відбувається соціалізація. Це: - макрофактори: суспільство, держава, планета, світ і навіть космос; - мезофактори: етнокультурні умови й тип поселення, де живе і розвивається людина; - мікрофактори (сім'я, дитячий садок, школа, позашкільні виховні заклади, релігійні організації, товариства ровесників, засоби масової комунікації та інші інститути виховання) [1, 32]. З огляду на зазначені фактори зауважимо, що вони є досить складними для формування послідовних світоглядних та інших духовних підвалин молодої людини, де значення вищого навчального закладу важко перебільшити. У контексті аналізу проблеми формування духовно-культурних цінностей освіти, цікавою постає думка З. Равкіна про те, що кожна людина повинна знайти своє місце у житті, професії, культурі. Допоможе їй у цьому освіта, бо „освіта – це подорож у країну духа, у світ людської культури” (С. Гессен) [2]. Вищі навчальні заклади зазвичай орієнтовані на пізнавальні можливості студента і